

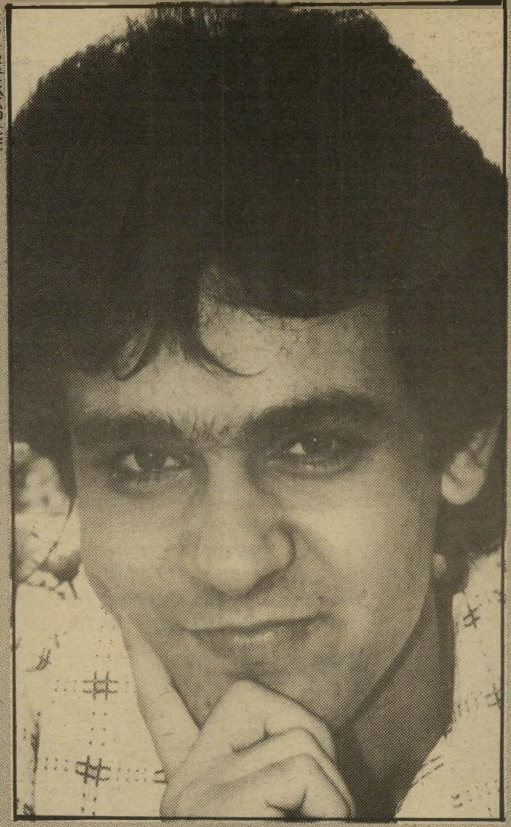
עוזי קרן

אוריאל רייכמן: "אלת הצדק עיניה חבושות, ובכל זאת..."

אנטואן לחד, מפקד צד"ל, החלים איכשהו ועזב את בית-החולים. בהודעתו הראשונה הודיע כי יש בכוונתו לשפוט בעצמו את המתנגשת שפגעה בו. הודעה יוצאת דופן, לכל הדיעות. פניתי אל המישפטן הפרופ' אוריאל רייכמן ושאלתי אותו האם אפשר, מבחינת הצדק, החוק, ואף ההיגיון, שה' קורבן ישפוט את מי שפגע בו.

מישפט

נשמע לי מוזר מאוד, וכמוכן לא סביר מבחינת הצדק.
● מה החוק בדרום-לבנון? למו הסמכות לשפוט שם?
מאחר ודרום-לבנון לא הכריזה על עצמה כעל מדינה עצמאית, הרי שהחוק של לבנון חל עליה. אבל המדינה הזאת פשוט הת- פוררה לגמרי, וכל המערכות ביחד איתה. אילו היו נותנים ללחד סמכות מישפטית לשפוט את המתנגשת, הוא היה צריך, כמוכן; לפסול את עצמו, ולא לעשות גרוטסקה מהצדק.
● בעצם, בתוך שטח דרום-לבנון אין בעייה לאיש לחסל את הגברת הזאת. ובכל זאת הוא החליט על מישפט.
אני באמת שמח מאוד שלא החליטו לעשות ליניץ'. ובכל זאת — אם החליטו על מישפט, שיהיה מישפט צדק. ידוע כי אלת- הצדק עיניה חבושות, וזה כרי שלא יהיה לה מושאי-פנים. מישפט, שבו קורבן ישפוט את מי שפגע בו, הוא בלתי-מתקבל על הרעת מכל המוכנים.
● אתה חושב שאנחנו, הישראלים, צריכים להשי- פיע על מפקד-צד"ל שלא לעשות כן?
באופן עקיף, עליירי רעת-הקהל הישראלית, אני חושב שצריך. (דניאלה שמי)

אבי רסה, תעלים הזה

אושר שושן: "האם לשמור על קשר עם מי שפחת התורם?"

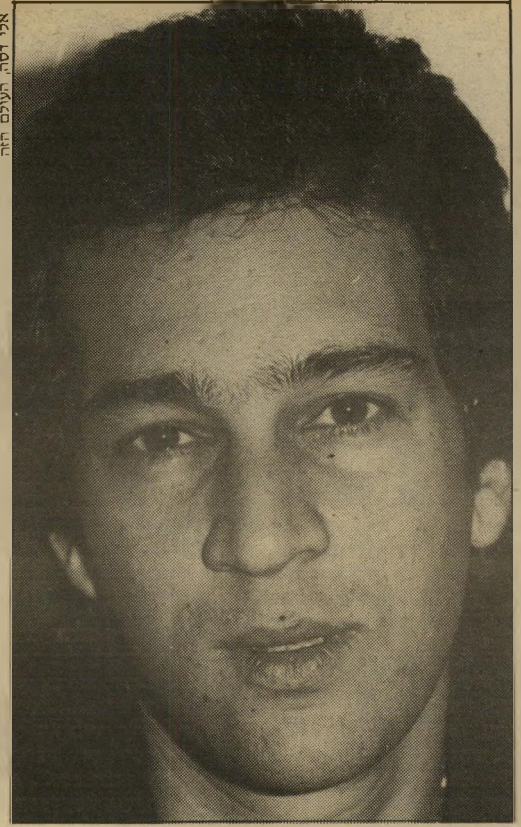
בראשונה נחשפה לציבור זהותו של הרוג תאונה, שאי- בריו נזרמו להשתלה, וכן נחשפו שמות מקבלי-התרומה. מעשה חשוב לכל הדיעות. מעשה שבוודאי יעזור לאחרים להחליט לתרום את איבריהם, ואת איברי יקיריהם שנב- טרו, להצלת חיים. כך כולנו חושבים.
אך מה חושבים על החשיפה הזאת מקבלי התרומה? מגשתי את אשר שושן, שבגופו הושתלה לפני חודשים אחדים כלייה, ושאלתי אותו אם הוא יודע של מי הכלייה אשר בגופו.

אני לא יודע באופן ברור. לא שאלתי ולא אמרו לי בבית-החור- לים. אבל קראתי עיתונים והסקתי מסקנות, ונדמה לי שהכלייה שלי שייכת לבחורה צעירה שהתאכרה יום לפני שזימנו אותי להשתלה.

- אבל אתה לא בטוח?
לא.
- מדוע לא שאלת את הרופאים? מדוע לא ביקשת אישור להשערתך?
אין לי תשובה לשאלתך.

השתלות

● האם חשוב, לדעתך, לחשוף את זהות התורמים והמקבלים?
כן. אני חושב שזה חשוב. אני רואה את הכבוד שכולם רוחשים לרויד אורן ז"ל ולאמנתו, ואני חושב שזה פותח אפשרויות לת- רומות רבות אחרות, שיצילו חיי מאות זקוקים.
● אני מרגישה שאתה רוצה להגיד עוד משהו.
כן, אני לא אומר שאין בעייה לנו, שקיבלנו את התרומה. יש לנו הכרת-תודה, גם בלי שנכיר אישית את מי שפחת-התורם. אבל השאלה היא מה קורה אחר-כך. האם לבקר את המישפחה? האם לשמור על קשר? האם להתקרב? כמה להתקרב? למה הם מחכים מאיתנו? כמה אנחנו יכולים לגמול להם? איך הם יקבלו אותנו? מה הם ירגישו כלפינו?
אנחנו מדברים פה על יצירת מערכת-יחסים מאוד מסובכת עם אנשים שנפגעו עקב מות יקירם. זה לא רבר פשוט.
● אילו היית בטוח מי תרם לך את הכלייה, היית הולך מחר לבקר את מי שפחתו או מי שפחתה?
כן, בוודאי.
● אבל אתה לא עושה מאמץ כדי לגלות את התור- רם שלך?
עד היום לא עשיתי. (דניאלה שמי)

אבי רסה, תעלים הזה

דוד אליעזר: "על בעלי הרכב לעשות אינתיצ'יץ בתל-אביב!"

בעלי-רכב המגיעים לתל-אביב בשעות הערב לא יוכלו מהשבוע הבא להחנות את ריכבם בשפת המידרכה, אלא רק בחניוני-הרכב. העירייה החליטה ששולי המידרכות יהיו שמורים, החל מהשעה 5 בערב ועד למחרת בשעה 6 בבוקר, רק לבעלי מכוניות הגרים באיזור. רכב התושבים יזוהה לפי תו-חנייה-איזורי חדש שחולק בעיר, ונגד רכב שאינו נושא תו זה יירשם דו"ח-חנייה.

תל-אביב

ובעליו ייקנס בסכום של 22 שקל.
פניתי לאחד הנהגים, דוד אליעזר, המגיע מדי ערב לעבודתו בתל-אביב, והוא תושב בת-ים.
העירייה הזו רק מחכה לעשות רפורמים לנהגים. אילו הייתי צריך להחנות כל הזמן בחניונים, הייתי צריך לשלם חצי משכורת רק עבור חנייה.
● אז מה תעשה בכל זאת?
או שאבוא בתחבורה ציבורית או שאגיע מדי פעם כרכב שלי. צריך לסמוך גם על המול.
● צריך לעשות משהו נגד ההחלטה הזו?
כן, צריך למחות בחריפות על הצעדים האלה. אם צ"ץ רוצה להיבחר שוב, כדאי לו להיזהר. צריך לעשות אינתיצ'יץ בתל- אביב.
● אולי כדאי לך לבוא לעבודה באופניים או באו- פנוע?
השתגעתי? בקור הזה? בחורף זה סיפור מסובך!
● אז אולי כדאי לך לעבור לגור בתל-אביב?
בעיות הדיור בתל-אביב הן לא פחות קשות מבעיות-החנייה בעיר. כל העיר הזו היא בלגן אחר גדול. (יוסי עינדור)